

Het leven van Andre le Loux

1947-heden

Hoofdstuk 1. Krullenkop, Linkspoot, Loederpoep, Loetje of Pietje

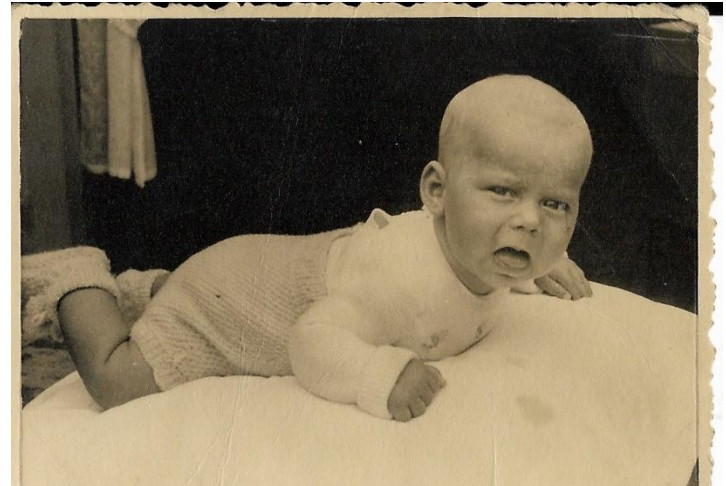
Op 27 mei 1947 ben ik geboren, het vijfde kind van Frans le Loux en Jo van Veen. Het was een hele warme zomer, daar heb ik mijn moeder heel vaak over gehoord, "Wat was het warm, ontzettend warm".

En zoals het vroeger ging, je werd gedoopt. Dat gebeurde in een katholiek gezin. Er was op het Hogeland nog geen officiële kerk, maar wel een noodkerk. Die stond aan de Past.Geertmanstraat. Deze noodkerk werd, toen de nieuwe kerk aan de Hogelandsingel klaar was voor allerlei zaken gebruikt en ne enige tijd vooral gebruikt als wijkcentrum onder de naam de Roef.

Op de foto mijn vader en mijn peettante Agnes

Van mijn eerste levensjaren weet ik natuurlijk niets, maar gelukkig had ik wel een aantal foto's. Hieronder zie je er een paar.

Ik had twee oudere zussen, Leny en Thea, en twee oudere broers, Frans en Hans. Vroeger werden er niet zoveel foto's gemaakt dus mijn zussen en mijn broers wilden ook wel met hun kleine broertje op de foto.

Mijn oudste zus Leny (met gitzwart krullend haar) met mij in de kinderwagen

En mijn broers Hans en Frans moesten natuurlijk ook met mij op de foto

Mijn zussen Thea en Leny

Eigenlijk was ik niet het vijfde kind, maar het zesde, want voor mijn broer Frans was er nog een broertje Frans, die, slechts vijf maanden oud, kwam te overlijden.

Mijn broers pestten mij daar ook wel eens mee, jij heet eigenlijk Pietje, die naam hadden ze voor jou bedacht, en mijn vader noemde mij ook wel eens zo.

Mijn vader was voor de tweede keer getrouwd, mijn oudste zus had een andere moeder die al snel na haar geboorte kwam te overlijden.

Ik was een nakomertje, tenminste zo werd dat gezegd, maar de eerlijkheid gebied te zeggen dat het toch iets anders zat.

Mijn vader was in de oorlog door de Sicherheitsdienst opgepakt en kwam via het politiebureau Arnhem terecht in Kamp Vught. Hij werd op staande voet ontslagen als ambtenaar bij de gemeente Enschede en werd te werk gesteld als vrachtwagenchauffeur in het Oosten van Duitsland (Werdau en omgeving). In die periode (aug 1943-1 juni 1945) heeft hij ook nog enige tijd vast gezeten in kamp Sachsenhausen en kwam pas nadat de oorlog was afgelopen, terug.

Dus van een nakomertje was eigenlijk geen sprake.

Aan het strand van Scheveningen

Uit een foto blijkt dat ik toen ik 1 jaar was met mijn moeder op vakantie ben geweest naar Den Haag, mijn peettante tante Agnes kwam er vandaan.

We woonden op het Hogeland, Pieter Bothstraat 29.

En in mijn herinnering, wat hebben we het gezellig gehad.

Ik had in de eerste jaren witte krullen en mijn moeder was trots op mij.

En natuurlijk ook op de foto met het hele gezin, maar mijn vader ontbrak

Mijn vader ging werken in Indonesië, hij kon niet meer werken met de ambtenaren die hem in de oorlog hadden verraden.

En mijn zus Thea moest natuurlijk ook met mij op de foto

We hadden een tuin, maar niet een siertuin zoals we die tegenwoordig kennen. Uit onderstaande foto kun je dat wel zien.

In de tuin met buurmeisje Helène Blömer

We hadden ook geen zandbak, gewoon spitten in de tuin.

Spelen in de zandbak??

Er liep een pad naar achter in de tuin, waar op een gegeven moment een duivenhok kwam te staan. Mijn broer Hans werd duivenmelker. 's Winters lieten we het pad onder water lopen zodat we daar konden schaatsen en een mooie glijbaan hadden.

De burens hadden een breder pad een daar kon je de schaatsslag nog beter oefenen.

Bovenstaande foto was dan ook genomen bij de burens die wel een mooie bloementuin hadden

Onze naaste burens waren de families Hofman en Knoef en onze overburen schuin tegenover was de familie Blömer. Met alles hielp men elkaar, de vrouwen werkten alleen thuis, er was nog sprake van echte noaberschap.

Bij onze naaste burens liepen we gewoon achter het huis langs via hun tuin naar binnen.

De burens Hofman Knoef en Blömer

Toen ik 4 jaar werd zou ik naar de kleuterschool op het Hogeland aan de Past.Geertmanstraat, maar voor mij was er geen plaats. Door de geboortegolf zat de school stampvol. Dat zou betekenen dat ik pas na de grote vakantie naar school zou kunnen. Op de Montessori kleuterschool aan de Oldenzaalsestraat (tegenwoordig de Heurne) was nog wel plaats dus ging ik daar naar toe. Een kleuterschool in het centrum van de stad. Hoe ik daar elke dag naar toe ging kan ik me niet herinneren, maar ik weet nog heel goed dat we daar van die hele grote blokken hadden om mee te spelen, enerzijds een hele ervaring, maar er werd ook wel eens mee gegooid, en dan waren die grote blokken minder prettig. Ook had ik een vriendje die in de Stadsgravenstraat woonde, vlakbij school. Ik kan me ook herinneren dat ik lopend van school naar huis moest, maar ook nog dat ik dikwijls bij iemand achterop de fiets mee kon rijden, o.a. met mijn oudste zus en het buurmeisje van Hofman.

Op de foto met buurmeisje Martha Hofman

Na de vakantie kon ik naar de kleuterschool aan de Pastoor Geertmanstraat, dat konden we lopend af en daar trok ik veel op met Tonny Janssen en Guusje Vaanholt. Op de bijgaande foto laten we trots ons vlechtwerk zien.

En zoals je ook kunt zien, mijn haar is al een stuk donkerder, maar de krullen zitten er nog in, dus werd er regelmatig Krullenkop naar mij geroepen.

Dat de namen Loederpoep en Loetje werden genoemd kwam door onze naam le Loux. Linkspoot omdat ik zowel met voetballen als met schrijven en eigenlijk met alles linkshandig ben.

Ik had al op een drie wielertje gefietst maar toen ik vijf jaar was kreeg ik een echte fiets, geen nieuwe maar een zesde hands fiets en ook nog een doortrapper.

Mijn zussen en broers hadden allemaal een paar jaar op die fiets gezeten en die kwam dus uiteindelijk bij mij.

Wat was ik trots op mijn fiets, in het begin met grote klossen aan de trappers. Gelukkig was er toen nog niet zoveel verkeer want eigenlijk was een doortrapper levensgevaarlijk.

Mijn vader zie je op de foto's niet door zijn werk in Indonesië. We kregen op gezette tijden pakketjes die vanuit Indonesië werden gestuurd met pinda's en ander snoepgoed.

Wij zouden nakomen, maar door de onafhankelijkheid van Indonesië kwam daar niets van terecht.

Mijn vader kwam om de drie jaar voor een paar maanden terug, zo ook in 1953. Ik kan mij daar echter niet van herinneren.

Onderstaande foto is de Pieter Bothstraat en in het huis links woonden wij en recht woonde de familie Hofman. De heer en mevrouw Hofman staan voor hun huis. In het huis daarnaast woonde de familie Lunter, hij was de enige in de straat die een auto had. Tussen de bomen was zand, daar speelden we mesje pinkelen en knikkeren.

In de laatste klas van de kleuterschool had ik les van juffrouw Bosma. Daar werd ik gelijk verliefd op. Ze woonde aan de Palembangstraat en ik ging er na school nog wel eens naar toe. In dat jaar speelden we het toneelstuk Sneeuwwitje en de zeven dwergen. Ik mocht daar de Prins spelen.

En als ik mij goed herinner speelde mijn overbuurmeisje Helene Blömer Sneeuwwitje.

Hiermee beëindigen we de eerste jaren van mijn leven.

